

EVROPSKÁ SPACE OPERA

STUDENÁ BESTIE

SESTAVIL ROBERT PILCH

BROKILON

STUDENÁ BESTIE

Copyright © 2025 by Robert Pilch, Vendula Brunhoferová,
Lucie Lukačovičová, Aleš Pitzmos, Marek Slabej,
Karolina Francová, Richard Šusta, Hanina Veselá,
Jan Hlávka, Jana Vybíralová, Jiří Popiolek

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-610-3

ISBN PDF: 978-80-7456-611-0

ISBN ePub: 978-80-7456-612-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-613-4

Studená bestie

sestavil Robert Pilch

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: *Metamorf* *

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád* *

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Vyjednaváč *

Ladislav Klimeš, Karel Doležal: Hrabání v popelu *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. *Memy bitvy* *

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

*Věnováno Jaroslavu Mosteckému,
který nás opustil příliš brzy a příliš náhle.*

Jardo, chybíš nám.

Předmluva

Když jsem před devíti lety dával dohromady první antologii pro edici *Evropská space opera*, byla tato edice teprve v plenkách. Vůbec jsem netušil, jak se budou jednotlivé knihy prodávat, ale byl jsem plný optimismu – ostatně kdybych nebyl, určitě bych neuspořádal antologii, protože vydávat povídky je vždycky trochu riskantní. Měl jsem však štěstí – jak na autory, kteří byli ke mně všichni bez výjimky milí a velmi rychle jsem se s nimi dohodl, tak na čtenáře, kterým se antologie *Capricorn 70* líbila. Netrvalo moc dlouho a antologie coby pátý svazek edice si na sebe vydělala. A co udělá každý správný nakladatel, když mu kniha vydělá? Připraví k vydání pokračování, pokud je to možné.

Jenomže nikdy není nic tak snadné, jak se na první pohled může zdát. Nakladatelský trh bývá jako na houpačce a ani já už nejsem nejmladší – táhne mi na padesát a to, co ve čtyřiceti jde člověku samo, není o skoro deset let později tak jednoduché. Přesto jsem začal druhou antologii pomalu připravovat, a dokonce mi chodily i nabídky některých autorů. Na sociálních sítích zachytili, že antologii připravuji, a sami mi začali posílat své povídky. Díky za to, vážím si vaší důvěry, i když jste si na uveřejnění museli nějakou dobu počkat.

Když už jsem byl s přípravou téměř v cílové rovině, stalo se v krátkém sledu několik věcí, které se jen s velkou mírou eufemistického vyjadřování dají označit za „nepříjemné“. Přišel covid, který s celou společností zamával jak finančně, tak psychicky, a když už to vypadalo, že se pomalu vzpamatováváme, šílený ruský novodobý car se rozhodl ukojit své imperiální ambice a vypukl konflikt, který Evropa od druhé světové války nezažila. Důsledkem byla nejen uprchlická a energetická krize a tím pádem rozběhnutá inflace, během níž lidé neměli peníze a čas na své koníčky, ale i další rána do psychiky Čechů, a to včetně mě. Přišlo mi hloupé a trapné zabývat se „zábavným čtením“, když pár kilometrů za hranicemi umírají lidé v nesmyslné válce a její důsledky jsou i u nás viditelné na každém kroku. Jenže člověk se nějak živit musí. Přesto trvalo poměrně dlouho, než jsem znovu našel motivaci dělat pro své nakladatelství víc, než je nezbytně nutné, a z rozhovorů s mnohými z vás vím, že jsem v tom nebyl sám...

Nakonec se celý projekt podařilo úspěšně dotáhnout do konce a výsledek máte před sebou. Děkuji vám, že jste si knihu koupili – vaše přízeň edici *Evropská space opera* mi dovo-luje dál plnit si sny. V předmluvě ke *Capricornu* jsem napsal, že tahle edice je mým srdečním projektem, a na tom se ani po letech nic nemění. Za tu dobu už v edici vyšlo neskutečných dvaadvacet svazků a další se chystají. Něktěrym autorům z první antologie zde vyšly knihy (dokonce i Petr Heteša se nechal přemluvit a přispěl románem *Co to žere a kde to spí*, který patří k jeho nejlepším), jiní naopak začali u Brokilonu románem a povídku jim vydávám až teď. Děkuji všem, jste nejen mými „obchodními partnery“, vlastně bych v podstatě všechny z vás mohl označit za přátele. Jsem rád, že máte trpělivost s jedním trochu zmateným a věčně nestíhajícím nakladatelem, a znovu vám děkuji.

Při přípravě *Studené bestie* jsem si stanovil ještě jedno kritérium – přiznám se, že nemám rád, když dlouhá řada antologií stejného editora obsahuje stále tatáž jména. Proto jsem se rozhodl, že v *Bestii* nebude nikdo, kdo má povídku v *Capricornu*. Dovolil jsem si jen jednu výjimku; přijal jsem k vydání povídku *Studená bestie*, která dala název celé antologii. Udělal jsem to ze dvou důvodů. Jednak v první knize měl Honza Hlávka povídku, kterou napsal sám, zatímco *Studenou bestii* napsal s Janou Vybíralovou, a jednak – povídka ze světa Algoru se přece nedá odmítnout, nemám pravdu?

Otázka je, co dál. Plány jsou, uvidíme, jestli se je podaří zrealizovat. V hlavě mám antologii čistě slovenských autorů (jak jste si už možná všimli, tahle je zase komplet česká s jedinou slovenskou výjimkou), zdá se, že materiálu by za řekou Moravou mohlo být dost. A pak, pokud vše půjde dobře, chtěl bych se více zaměřit na polské autory. U severních sousedů je totiž žánr space opery velmi populární, objevil jsem nejméně deset knižních cyklů, které by se v edici *Evropská space opera* velmi dobře vyjímaly. Myslím, že sestavit antologii z jejich autorů by nemusel být zase takový problém. Momentálně zmíněné cykly načítám a nebudu vám lhát, strašně si to užívám – ty knihy jsou vynikající.

Jsem rád, že se nakonec *Studenou bestii* podařilo vydat, a nezbyvá než doufat, že s povídkami uvnitř budete minimálně stejně spokojení, jako jsem byl já, když jsem je četl.

Tak ať se líbí, přátelé!

Robert Pilch

Vendula Brunhoferová

Otevřené hlavy

Vendula Brunhoferová (*1982)

Pražská rodačka, operátorka infolinky, spisovatelka, výtvarnice a sběratelka plnicích per. Debutovala v roce 2015 povídkou v časopisu Pevnost a v roce 2017 jí v edici Evropská space opera vyšel román Čas oblevy. Brokilon v roce 2019 vydal její upířský román Hladový národ z doby druhé světové války. V Brokilonu jí také vyšla povídka v antologii Terra Nullius uspořádané Julií Novákovou a povídka v antologii Hrdinové českých zemí editora Jana Kotouče.

„Nezmýlil ses?“ zapochyboval Claude Poitier.

„Nezmýlil,“ odtušil otráveně Pablo Vargas a znovu se zaměřil na shluk čísel, která se objevila na obrazovce ultratenkého displeje. „Radši jsem to projel ještě třikrát, než jsem tě sem zavolal.“

„Takže Kyselá,“ zamyslel se Claude. „Zajímavé. Máme o ní v databázi bližší info? Moje vědomosti se skládají hlavně z povídaček.“

„To jsme na tom podobně.“ Pablo vyfukal na dotykové klávesnici oficiální jméno Kyselé. Pak už jen mlčky četli nabídnuté informace.

Planeta Oahu, svět třídy T, tedy těžitelný. Rovníkový průměr sedmnáct tisíc kilometrů, polární průměr šestnáct tisíc osm set. Atmosféra nedýchatelná, s velkým obsahem železitých kovů, časté kyselé deště. Žít se tam ve velkém počtu nedalo, jedinými lidskými bytostmi bývali technici a jejich rodiny, kteří se starali o těžební stroje. V roce 2439 však těžba ustala. A nejen ta. Podle informace doplněné mnohem, mnohem později se v době od pátého do osmého měsíce postupně utiřila meziplanetární komunikace.

Až teď, padesát let od oficiálního ukončení těžby, se k senzorům lodi *Lodyha* dostalo něco, co by se mohlo při troše fantazie označit za volání o pomoc.

*

Claude sotva stačil otevřít ústa a Pablo ho hned začal zasypávat důvody, proč na Kyselé nemůžou ani náhodou přistát.

„Nemáme čas,“ zněla první námitka.

To nebyla pravda. Tady na periferii, kam už žádný soudný pilot dlouho nezaletěl, měli jako osoby non grata naopak času habaděj. Zvlášť když je za ukradené, stříbrem potažené kostky krauteria naháněla půlka Obchodní gardy.

Což Claude okamžitě Pablovi řekl.

„Chceš se schovat mezi šrotem?“ nevěřičně oponoval Pablo.

„Na čas? Jsme na útěku, máme na rukou krev a nedaleko někdo vysílá nouzový signál. Chtěl bych to zkrátka prozkoumat.“

„S tou krví na rukou v množném čísle laskavě brzdi.“

„Pravda. Mayera jsi zastřelil ty.“

Pablo chvíli uraženě mlčel a pak smířlivě zabručel: „Je to automat. Mohlo se to spustit nějakou chybou a prostě to tam padesát let jen tak zbůhdarma houká.“

„Ty nejsi zvědavý?“ optal se Claude.

„Ne, nejsem. Spíš se bojím,“ řekl nečekaně upřímně Pablo.

„Díky tomu, co o Kyselé vím.“

„Myslíš tu bajku o poslední zprávě, která z planety přišla? Ale jdi. Je to padesát let.“

„Podle mne tam nikdo nežije a jen s tím ztratíme čas,“ prohlásil Pablo razantně.

„Jsi zbytečně...“ nadechl se Claude, ale přerušilo ho pípnutí a pilotní kabinu *Lodyhy* naplnil ostrý hlas.

„Nákladní lodi *Lodyho*, tady hlídka Obchodní gardy *Papu-*

chalk. Okamžitě vypněte motory a čekejte na náš přílet. Podle zákona 305 obchodních ujednání jste...”

Claude zamračeně přerušil vysílání. „Už jsou na dostřel?“

Pablo se rychle otočil ke klávesnici a vyťukal žádost o info z hlavních senzorů. „Ne, nejsou.“

„Stihneme to dřív ke Kyselé?“

„Jo.“

„Nějaké jiné nápady?“

„Nesnáším tě.“

*

„Kam že skočili?“ zeptal se kapitán *Papuchalka* David LaCroe. Navigačního důstojníka samozřejmě dobře slyšel už napoprvé, jen potřeboval ujištění, že mu další loď, kterou vyzval podle protokolu k poklidnému zrekvírování, drze někam utekla. Na prvního důstojníka Susan Norrisovou se raději ani nepodíval.

„Na Kyselou, pane.“

„Kam že?“ nechápala Norrisová.

„Oahu, madam,“ opravil se navigační. „Kyselá se té planetě říká kvůli pravidelným kyselým deštům, které...”

„V pořádku, chápeme,“ zarazila ho první důstojnice. „Tak le-tíme za nimi, ne?“

„Sami?“ zděsil se kapitán. „K tomu nám Centrála nedá povolení. Potřebujeme posily, pročesávat celou planetu jednou lodí je práce na sto let. Zvláště takovou, jako je Kyselá.“

„Vy se té planety bojíte, kapitáne?“ nevěřičně odušila Susan.

„To ne,“ řekl razantně. „Jen... o té planetě nemáme padesát let žádné zprávy. Podle Centrální databáze se obchodní cesty poté, co společnost Dixie’s oficiálně ukončila na Oahu těžbu, přesunuly jinam a planeta je oficiálně zaznamenána v Perifer-ním okruhu.“

„Takže zapadákov, po kterém léta neštěkl ani pes a nejsme si jistí, co nás na něm čeká.“

„Ano.“

„Kromě jedné lodi, která je registrovaná v databázi hledaných a naší povinností je chytit ji a předat gardovému právu, že?“ Norrisová se v duchu ušklíbla. Další záznam do už tak dlouhého seznamu kapitánovy neschopnosti. Netrvalo jí dlouho pochopit, proč kdysi známý hrdina z mnoha bitev teď slouží na příhraniční hlídkové kocábce. Zestárl, změkkl a začal chlastat, ale jméno bylo jméno. Koneckonců když se LaCroûv manévry učí i bažanti na škole...

„Navigátore, zadejte souřadnice na Oahu a leťte tam,“ řekl po dlouhé chvíli přemýšlení kapitán. Zmoženě se zvedl z křesla a na Norrisovou se ani nepodíval. Přesto však sykl, když ji míjel: „Kapitánem jsem tu stále já, děvče.“

„S tímhle přístupem už dlouho nebudete,“ odvětila tiše.

*

Něco takového oba muži z *Lodyhy* snad v životě neviděli. Měli štěstí, že vůbec našli čisté místo k přistání. Když se loď vynořila zpod mraků, měli pocit, že hledí na nekonečné rudohnědé pohoří plné ostrých vrcholů. Když se však přiblížili, zjistili, že s kamením tyhle útvary nemají nic společného.

Prolétali nad nekonečným pohřebištem rezavých strojů.

„Jak dlouho se tu těžilo?“ zeptal se Claude, když ohromeně zíral na gigantické končetiny, hrudníky a oblouky vyvržených drátů, do nichž donekonečna bušily agresivní deště. Nebyli tu jen roboti, ale i těžební moduly a signální věže. Pablo měl pocit, že zahlédl i zbytky velké transportní lodi.

„Asi sto padesát let,“ zjistil Pablo z databáze. „Budou tu nejspíš hodně předpotopní mašiny.“

„Vůbec nic neodváželi pryč, všechno tu nechali? Proč? Takového kovu...“

„Protože kyselé deště. Je to všechno znehodnocené.“

Těsně za pohřebišťem narazili na první gigantický lom. Nebyl tak hluboký, jen čtyři vrstvy horniny pod povrchem. Zřejmě byl poslední. U něj jako drobný flíček, pár set metrů od okraje uměle vyhloubené propasti, trůnila základna.

Pablo začal vyfukávat přistávací sekvenci. Pak se oblékl do skafandru a spolu s přítelem se vydali prozkoumat základnu.

*

Norrisová nemohla usnout, a tak si z databáze hledaných osob vytáhla profily obou členů posádky *Lodyhy*. Samotná loď nebyla ničím zvláštní, klasické nákladní plavidlo třídy *Pelikán*, disponující oblou sekci pod pilotním prostorem, připomínající velký nafouklý lalok. Tam se schovával náklad, co nejnižší a nejdále od motorů. Na tuhle část byly *Pelikány* ale choulostivé – trefíte je tam a už nemusíte střílet znovu. Proto musel být pilot velmi šikovný a umět skvěle manévrovat, aby dokázal nákladní sekci během útoku za každou cenu krýt a ještě na protivníka stihnout vystřelit. A když šlo hodně do tuhého, byla tahle sekce oddělitelná. Vesmír byl plný osířelého nákladu od nešťastných obchodníků, kteří si odstřelili kus lodi a ta setrvačností odplula neznámo kam, protože kapitáni ve zmatku zapomněli zapnout signální majáky.

A ti dva... bývalý učitel Claude Poitier se zamiloval do pilota nákladní lodi, koupil si na ní podíl a vyměnil ukazovátko s křídou za vesmírná dobrodružství. Norrisová se ušklíbla. Pablo Vargas měl trestní rejstřík posetý záznamy na dva lokte. Hlavně drobné delikty, stížnosti obchodních partnerů na nesolidní jednání, nějaká ta potyčka, dluhy... Navíc nebyl ani příliš

hezký, až moc úzké oči, až moc silný nos. Podsaditý, svalnatý rváč. Typické dítě ulice. No ovšem, narozen v nechvalně známém trivatském slumu. Zato Poitier byl krása sama. Blondák, šibalský úsměv, zelenomodré oči, pěkná, vypracovaná postava. Narodil se na Prévertu, planetě pojmenované po básníkovi, intelektuální studnici, do dobře situované, vzdělané rodiny, matka učitelka, otec učitel, po industriálních předcích zděděný nemalý obnos... Možná už ho přestalo bavit, jak má nalinkovaný život, napadlo ji.

S ním by si klidně nechala říct hned.

Chtě nechtě musela své myšlenky opět stočit ke kapitánovi. Znovu si prošla zaznamenaná pozorování. Před dvěma týdny vůbec nenastoupil na směnu, protože vyspával v kajutě opici. Další incident – usnul na můstku před celou svou posádkou. Norrisová ho poslala na ošetřovnu, načež dostala od doktora jen krátkou textovku: „Není narkoleptik, ale alkoholik. Měl toho v krvi, že by to porazilo slona.“

Poslala zpátky své díky a večer zaznamenala incident do palubního deníku.

Poprvé z toho byla dost nešťastná, protože se nechtěla prezentovat jako kariéristka, co jde kapitánovi po krku hned, jak vstoupila na palubu. Jenže signálů přibývalo. Třeba poznámky od posádky: „Chápeš to? Jako děcko jsem ho uctíval! Když jsem slyšel, že sem míří, div jsem se neposral radostí! A pak tohle? Nechci ani vědět, co se mu stalo, že se takhle odkopal.“ Načež druhý hlas odpověděl: „Vono je sice hezký, že tu není taková tuhá rutina a Centrála nás na periferii tolik neprudí, ale úplnej chaos tu prostě taky nemůže bejt. Už před měsícem jsem mu říkal, že potřebujeme nový cívky do motorů, to není o morálce, ale o tom, aby nám tu všem neshořela prdel! A co von? Že zapomněl! No jo, nad flaškou vizoura se zapomíná lehce...“

Norrisová tehdy návštěvu doků a cívky objednala sama.

Naštěstí na to měla oprávnění. A právě tam zavolala admirálu Keplerovi. Poslouchal ji pozorně, ale jeho odpověď jí vyrazila dech. „Vydržte to s ním,“ pravil admirál. „Až se z tohoto turnusu vrátíte, jmenuji vás kapitánem *Papuchalka*, ano?“ Shovívavě se z obrazovky usmál a pak přenos vypnul.

*

Hlavní staniční vchod potřeboval trochu přemlouvání, malinko kleteb a jednu vydatnou ránu do přístupového panelu, aby se otevřel. Temnotu, ve které rozčileně tančily částice léta nikým nerušeného prachu, proťalo světlo na Claudově přilbě.

„Bordel a chlad,“ bylo první, co Pablo řekl. Po rukávu plastového skafandru mu stékaly rezavé kapky. „A venku chci-je rez.“

„Jdu nahodit systémy,“ řekl Claude a vzdálil se od přítele. Světlo olízlo přepažení bělavá prachem, pavučinu s uschlým pavoukem, pytlíčky na poličkách, mrtvolu...

Claude zalapal po dechu.

Mrtvý seděl na pojízdné židli mezi dvěma policemi a hlavu měl opřenou o stěnu jedné z nich. Za ním bylo temno. Claude se sklonil a začal prozkoumávat mumifikované tělo. Muž, možná padesátiletý, holohlavý. Na první pohled žádná vnější zranění.

Pak Claude v temnotě za tělem periferním pohledem zahlédl modrý záblesk. Pomalu zvedl hlavu a zjistil, že se dívá do jasné modré robotické čočky.

Kolečkové křeslo s mrtvolou proti Claudovi prudce povyjelo a ten jen tak tak uskočil. Malý robot skrývající se za křeslem vpadl do místnosti a zběsile se rozhlížel. Claude si povšiml, že robot už nemá žádné vnější kryty, byl jen shlukem drátů, kloubů a jeho čočka se zaostřovala na Clauda.

Robot po něm skočil. Claude se pod tíhou sice malého, ale těžkého stroje zhroutil na zem, a i když byl častován jen škrábanci, které sklouzávaly po tvrdém plastu, bál se, aby mu robot neudělal v obleku díru nebo nevytrhl nějakou důležitou hadičku. Marně se snažil zpod šlícího stroje vymanit.

To mu dopřála až rána, kterou kdosi z boku robotovi uštědřil. Pak se mu před průzorem helmy zjevila bílá rukavice.

Pablo.

„Cos tu blbnul?“ zeptal se, když Clauda postavil na nohy. „Říkal jsi, že jdeš nahodit systémy.“

„To jsem taky chtěl, ale potom jsem našel to tělo a za ním trůnilo tohle,“ ukázal na robota. „Vrhlo se to po mně jako vzteklý pes.“

„Tenhle malej sráč?“ ušklíbl se Pablo. Ještě pro jistotu uštědřil robotovi další ránu, která definitivně roztránila a zhasla modrou čočku. „Co ten by ti mohl...“ Pak se zarazil. „Takhle oholenej strojek jsem snad nikdy neviděl. Vůbec nemá vnější kryty. Jak kdyby byl staženej z kůže.“

„Neměl by ses spíš zajímat o mne?“ zavrčel podrážděně Claude.

„Nebud' taková citlivka, lásco,“ poplácal ho po zádech Pablo. „Nemáš na sobě ani škrábnutí.“

*

„Cože chcete?“ nevěřila Susan vlastním uším. Napřímila se v křesle kapitánovy pracovny, jako by spolkla pravítko.

„Jít dolů,“ řekl kapitán. „To snad pořád jako velící této lodi mohu.“

„Samozřejmě že ano. Jen mi nepříjde, že jste v takové kondici...“

„Myslíte moc vypitý na to, abych byl dole k užitku? Jděte

do prdele, Norrisová. Ještě pořád toho vydržím víc než vy,“ uchechtl se David. Zcela bez zábran vytáhl z kapsy uniformy placatku a přihnul si. „Velení *Papuchalka* se dočkáte, ostatně už to máte posvěcené od vrchnosti, že?“

Neochotně přikývla.

„Fajn. Ale tenhle turnus je ještě můj. Tak mne buď jako správný první důstojník podpořte, nebo jděte do pr...“

„Dobře,“ uřála ho Susan. „Koho chcete na misi dalšího?“

„Vás a doktora Valerise.“

„Žádné bezpečáky?“ užasla Susan.

„Kam asi ti dva pitomci utečou? Víme, kde přistáli, mají nás za zadkem. Najdeme je, sebereme, odletíme. Snadná fuška.“

„Kapitáne, proč se Kyselé všichni tak bojí?“

„Kvůli jedné historce.“ David vyklepl z tabatěrky, kterou měl na stole, cigaretu. Nabídl Susan, ale ta odmítla. Jistou rukou si zapálil a vyfoukl kouř. „Říká se, že poslední záznam, který se z Oahu dostal, obsahoval jasný vzkaz, aby se tam už nikdo živý nevracel.“

„A vy jste ho slyšel?“

„Ne.“

„Tak proč ta pověřivost?“

„Každá doba má své mýty, komandére. Ve starověku třeba ten o dvou zrádných bytostech, které číhají na moři nedaleko sebe a požírají lodě i s námořníky. Nebo zkazka o velké bílé velrybě, jež má tu moc zničit celé plavidlo jedním máchnutím ocasu. Bermudský trojúhelník. Temné pásmo za pásem asteroidů ve čtvrtém sektoru. A Kyselá parametry mýtu má. Nikdo nikdy neviděl oficiální zprávy od Dixie's k tomu, co přesně způsobilo zbrzdění a následně zastavení celoplanetární těžby. Stalo se to sotva po půlroce. A pak najednou překopání obchodních tras? Kyselá úplně vyňatá. Proč?“

„Co myslíte, že tam bude? Agresivní vesmírné zombie?“

„Možná nic,“ típl David cigaretu a pobídl Susan k odchodu, přičemž ji následoval. „A možná taky něco, co jsme si ani ve snu nedokázali představit.“

*

Claude konečně nahodil staniční systémy a po několikahodinovém utírání prachu zjistili, že se nejen dá na základně existovat bez skafandru, ale že jsou v kuchyni ještě slušné zásoby nezkažených, hluboce zmrazených potravin. Najedli se a pak začali dumat nad mapami, které vytáhli z probuzeného staničního počítače. Claude zadal lokalizačnímu systému nalezení zdroje nouzového signálu, který na palubě *Lodyhy* dokázali zachytit. Lodní systém čile komunikoval se staničním a odpočet ukazoval, že se celá záležitost vejde do dvaceti minut. Pablo mezitím prohlížel další soubory v systému a postupně je otevíral. Když našel složku zvanou LOGS, otevřel namátkou jeden ze souborů a překvapeně zamrkal. Ticho ústřední pracovny protrhl veselý ženský hlas: „Ahoj mami, ahoj Jemmo, tak mám konečně čas něco nahrát...“

Pablo soubor zavřel a zíral na obrazovku. Uvědomil si, že jména souborů jsou zřejmě totožná s nacionálními těch, kdo je nahráli.

„Slyšel jsem tu nějaký hlas,“ řekl Claude, když vstoupil do velké kruhové místnosti lemované ve dvou řadách ovládacími pulty. Mohli hravě oživit všechno, ale konzole, které nikdo neovládal, by zbytečně blikaly do temnoty a braly energii.

„Našel jsem deníky místních,“ řekl Pablo. „Zatím audio, ale nepochybuju, že u velících tam budou i videa.“

„Páni,“ užasl Claude a překvapeně se rozesmál. „To je parádní!“

„Proč jsi z toho tak na větvi?“ nechápal Pablo.

„Protože se tak můžeme dozvědět, co se tu před padesáti lety stalo.“

*

„Odporná planeta,“ zhodnotil kapitán, když zíral průzorem raketoplánu dolů. „Samý šrot.“

Susan seděla vedle něj a dívala se na povrch z protějšího okna. Nikdy v životě neviděla takovou hromadu nevyužitého a rozpadajícího se kovu.

V jednu chvíli měla pocit, že se na ni zpod rozpadlých pásů a tlustých svařených plátů něco *dívá*. Stáhl se jí žaludek, ale ten pocit trval jen okamžik. Signál z *Lodyhy* zachytili jenom díky tomu, že posádka propojila loď se stanicí a daly se monitorovat čilé datové toky.

Nakonec letěli dolů jen oni dva, protože doktor měl plné ruce práce s ošetřováním následků rvačky v jídelně. Susan se v duchu kysele ušklíbala, protože věděla, že tohle mohla zastat i vrchní sestra a doktorovi se zkrátka dolů nechce. Snad měl kapitán pravdu a celá mise bude bez problémů. Zbraně si zkontrolovali už nahoře, ale přesto Susan bezděky hmátla na pouzdro, které se jí tulilo k pravému stehnu.

Neměla ráda, když se jí zmocňoval neopodstatněný špatný pocit.

Ještě před odletem si zkusila najít historické záznamy okolo stanoviska Dixie's k ukončení těžby. Bylo k mání jen jedno oficiální vystoupení ředitelky firmy a tisková zpráva kopírující doslova to samé. Na Oahu zkrátka došly suroviny k těžbě. Tečka. Najednou, pár měsíců poté, aniž by se vyzvedl zbytek technického personálu.

Proč, ksakru?

V tu chvíli ji popadl nevýslovně drzý nápad a požádala

Centrálu o přístup k občanské databázi. Našla si v ní záznamy Helen Fiskové, tehdejší generální ředitelky Dixie's, a hned první informace jí udělala neskonanou radost.

Ta žena ještě žila.

*

„Babi? Babi, my jdeme ještě ven, jo?“ ozval se z předsíně dívčí hlas a Helen řekla: „Jasně, jenom dávejte pozor na mravence!“

„Rozkaz, šéfe!“ přilétla k jejím uším ještě odpověď a pak klaply dveře. Helen se pousmála. Vzala do ruky sklenici s vodou a zamračila se, když zjistila, že ji jednou rukou neuzvedne. Objala tedy všemi deseti prsty sklo a pomalým krokem se přesunula k počítači zkontrolovat si poštu. Pozdravy a přání k narozeninám od kamarádů, kteří ještě žili. Ušklíbla se. Narozeniny měla před měsícem, to už tak dlouho nebyla na síti? Nabídka interview na jedné retro stanici ohledně historie loga firmy Dixie's.

A pak vzkaz s názvem, při kterém se jí rozbušilo srdce.

Oahu.

Chystala se vzkaz bez přečtení smazat, ale drobně zaváhala. Navíc když uviděla logo Obchodní gardy, znejistěla ještě víc.

Tohle je oficiální žádost.

Kdo z gardistů by se zajímal o planetu, kolem které už desítky let nevedou žádné obchodní trasy?

Odsouhlasila příjem zprávy a pak už jen poslouchala. Když se podívala na datum odeslání vzkazu, sevřelo se jí srdce.

Před třemi dny.

Jestli už ta mladá žena a případně ještě někdo další dole na planetě jsou, nevyměnila by si to s nimi ani za nic.

Vzpomněla si na útržky audiozáznamů a fotografie z družic,

které ji pak donutili zničit, když bylo vnitropodnikové šetření uzavřeno.

Chvíli přemýšlela, pak spustila nahrávání a začala mladé důstojnici poskytovat odpověď na její otázky, byť si nebyla jistá, že si je žena vůbec kdy poslechne.

*

„Ty jsi vůbec nespál?“ řekl Pablo, když našel přítele sedět ráno v kuchyni s kruhy pod očima. Polibek, pohlázení a kávu si však Claude ujít nenechal. „Nemohl jsem,“ zabručel. „Probíral jsem se těmi deníky posádky. Naštěstí jsou ve zdrojácích datumovky, takže jsem se nemusel prokousávat vším. Nakonec jsem vybral záznamy od pátého do osmého měsíce, těsně předtím, než ustala těžba. Naštěstí tu bylo jenom dvacet lidí. Takže mám nahrávky od všech.“

„Musím se na to dívat?“ zeptal se Pablo. „Pokud tu máme být na dobu neurčitou, chci si projet okolí v roveru a prozkoumávat.“

„Prozkoumávat? Vždyť je to tu samý kopec součástek.“

„Právě že ne. Koukal jsem včera na místní mapy. To šrotiště, místníma nazvaný Krchov, se táhne za posledním dolem asi sto kilometrů na sever, ale na jihu jsou pláně, další doly a další stanice. Chci jet hlavně do té, co z ní jde nouzový signál. Třeba tam ještě žijou lidi.“

„A ty jsi celý natěšený se s nimi setkat?“

Pablo pokrčil rameny. „Když už jsme tu zkejsli, odmítám se tady nudit, to je celý. Navíc bychom tam mohli narazit na nějakou vzácnost. Zboží, informace...“

Claude rezignoval. „Tak chceš popolítnout?“

„Ne, rover bude stačit.“

„Jdu ho vyparkovat z lodi.“

„Díky, drahoušku,“ zamrkal afektovaně Pablo a Claude se rozesmál.

Sotva se Claude vrátil na stanici, z řídící místnosti se ozvalo zapípání. Oba muži běželi ke konzoli. Zděšeně zírali na obrazovku, kde poblikával otevírající se hlavní vchod do stanice.

„Gardisti!“ zvolal celkem zbytečně Claude. „Myslel jsem, že náš signál nestihli chytit!“

„Tak to sis asi myslel špatně, drahý,“ zavrčel Pablo. Bezmocně zatínal pěsti, protože zbraně zůstaly v kajutě, kterou si vybrali jako dočasné bydliště. „Seru na to,“ dodal, a jakmile uslyšel z kuchyně hluk, zahulákal: „Nemáme zbraně, vzdáváme se!“ S rukama vzhůru sledoval, jak do místnosti nejdřív vplula hlaveň automatické pistole a pak ruce, které ji držely. Postava ve skafandru, potom druhá. Když viděli, že jsou noví nájemníci jen v kalhotách a tílkách, navíc neozbrojení, schovali zbraně do pouzder a sundali si helmy.

Zamračená hnědovláska a starý chlap s orlím nosem.

„Obchodní hlídka, jste zat...“ začala žena, ale Claude ji zarazil mávnutím ruky.

„Nevidíte, že jste vyhráli? Uklidněte se a sedněte si,“ řekl klidně. „Kávu?“

Žena se obrátila ke staršímu muži. Pablo měl pocit, že ho zná. Pak mu svítl a užasle pronesl: „Nejste David LaCroe? Kapitán, co zachránil Blyštivou letku z gravitační pasti u Teure II?“

„Osobně. Tato milá dáma je můj první důstojník Susan Norrisová.“

„To s váma teda pěkně vyjebali, když vám nechali jen hlídky po zapadákovech.“

„Ne, ne,“ pousmál se David. „Tak to není. Přál jsem si to sám.“

„Tak dáte si tu kávu?“ ozval se netrpělivě Claude. „Nemáme kam utéct a máme pro vás celkem zajímavé informace, kdybyste o ně stáli.“

Susan pokrčila rameny, odložila pistoli na stůl a začala se soukat ze skafandru. Věděla, že i kdyby se svlékla do naha, neudělalo by to se třemi muži vůbec nic. David ji po chvíli napodobil. Pak si opět připevnila pouzdro k boku a zbraň do něj schovala.

To byla pro Clauda definitivní známka míru, a tak přinesl ke stolu další dva kouřící hrníčky.

„Prvně jsme se jen potulovali okolo a zachytili nouzový signál,“ řekl, když ustalo míchání lžiček. David si kávu hodně osladil, Susan si ji zase zalila mlékem. „Pak jste na nás vybafli a nám nezbylo než se sem ulít. Trochu jsme doufali, že zdejší deště budou znesnadňovat stopování, ale máte lepší techniku, než jsme předpokládali.“

„Díky za pochvalu, vyřídím strojovně.“

Pablo po ní šlehl pohledem, ale Susan to myslela vážně. „Tak nás ohromte a řekněte, proč vás nemáme hned sbalit a odlétnout,“ zeptala se.

„Našli jsme deníkové záznamy technického personálu. Včetně těch z doby, kdy tu ustávala těžba.“

„Něco zajímavého?“

„Docela ano. Hodně lidí se v těch záznamech zmiňuje o Stanici 13 a jakési záhadné nehodě. A podle dat, která jsme vyhodnotili, nouzový signál pochází právě ze Stanice 13.“

„Předpokládáte, že jsou tam ještě nějakí lidé?“

„Je to možné.“

*

Susan se ještě jednou vrátila do raketoplánu a s překvapením zjistila, že ji tam čekají dva zmeškané vzkazy. Pustila si nejdřív ten kratší.

„Zdravím výsadek, tady inženýrka Batesová. Jen vás chci

upozornit, že se k vašim souřadnicím blíží prudká bouře, a tak by bylo nejlepší hned se vrátit na *Papuchalka*. Podle propočtů budete mít další šanci až za jedenáct hodin.“

Susan doposlechla zprávu a napsala krátký vzkaz: *Zamítá se, možnost dalších přeživších*. Trochu se styděla, že toto rozhodnutí nekonzultovala s kapitánem, ale až mu ho sdělí, je ochotná za něj pykat.

Druhý záznam byl delší. Mnohem delší. Když ho spustila, úžasem se jí rozšířily oči, protože ani ve snu nedoufala, že se dočká odpovědi.

„Zdravím vás, důstojníku. Jsem Helen Fisková a odpovím na vaše otázky. Předem vás ale varuju – odpovědi se vám nebudou líbit, a pokud máte tu možnost, vypadněte z té planety a okamžitě na ni zapomeňte. Pokud ne, Bůh s vámi.“

*

Dvacátého devátého dne třetího planetárního měsíce jsem dostala na stůl veškeré materiály týkající se problémů a následného pozastavení těžby na Oahu. Naše propočty už dávno zjistily, že se vlivem kyselých dešťů oslabují kovové části robotických pracovníků, především zátylky, protože stroje jsou většinou skloněné, jak dobývají obrovské kusy kamene se žilkami domia. Ano, domium, krev a energie tehdy všech vesmírných lodí v kosmu. Měli jsme výhradní práva a celou planetu na vytěžení. Postavili jsme obrovské horníky, plechové chlapce s inteligencí švába, které jsme ovládali, a oni za nás rubali a rubali...

A pořád na ně přšelo.

První incident se stal v Lomu 8 při základně 13. Třetí měsíc místního cyklu, rok 2439.

Všichni chtěli šetřit, takže se modely 305 používaly dávno za hranicí životnosti. Na co je modifikovat nebo rovnou šrotovat,

vždyť pořád pracují, bez ustání, dnem i nocí... Jenže tomu konkrétnímu, myslím, že měl výrobní číslo XA-5, kyselé deště prožraly tylní plát a nakapalo mu do mozku.

Nikdy jsme nepochopili, jak to mohlo takhle reagovat. Dělali jsme pak simulace i u nás na Hennessy, ale nikdy to nedopadlo jako na Kyselé. Mám pocit, že za to může jedinečná kombinace teploty, tlaku, hustoty vzduchu a kyselých dešťů. Molekuly prvků v kapkách deště se do pár minut provázaly s těmi v krauteriové síti a započaly v nich nevídané procesy.

XA-5 nabyl vědomí.

A okamžitě z toho zešlél. Podle toho, co mi vyprávěl technik, který tehdy obsluhoval stroje v kóji přímo naproti dolu, začal robot napadat své druhy a kusem domiové rudy je tloukl do hlav, hlavně do týlů. Jenže zapomněl, že domiová ruda je nestabilní, když se s ní o něco dostatečně dlouho tluče. Robotovi vybuchla paže, ve které držel kámen, přesto vylezl z dolu na plošinu a odklusal neznámo kam.

Potom se začaly množit zprávy o mizejících strojích z jiných lomů. Všechno to byly modely 305. Produkce se snižovala, lidé znervózněli. Začali se strojů bát. Vyřazovali je, bezdůvodně ničili. I malé, které jim nemohly nic udělat. Práce naprosto ustaly. Posílali nám nouzové zprávy, chtěli domů.

A my jsme se na ně vykašlali, protože bylo právě vyhlášeno oficiální stanovisko Centrály k nabízené zakázce pro novou generaci motorů, tentokrát už poháněných krauteriem. Těm hajzlům z centrálních laboratoří se konečně podařilo prolomit bariéru výkonu a testy byly pozitivní. To nám zlomilo vaz, a tak jsme se na Kyselou úplně vykašlali. Transport technických i lidských zdrojů by stál obrovské, nyní neopodstatněné peníze. Dixie's pak šla do bankrotu.

Takže ano, na Oahu pořád můžou žít lidé. Pokud tam jsou a pokud je potkáte, vyřídte jim ode mne nejupřímnější omluvu.

A dávejte si pozor na ty zatracené roboty. Za těch padesát let mohli dospět v bůhvíco.

*

Susan se zamračeně vrátila na základnu, a když zavěšovala skafandr do skříně, trásly se jí prsty. Vkročila do kuchyňky a jen se ušklíbla, když uviděla Davida dřímát s tváří položenou na stole a Pabla s Claudem stulené k sobě v kajutě. Nechala je prospat se a sama zasedla k aktivní konzoli v řídicí místnosti. Začala projíždět rozhovory, které Claude inteligentně vytrídil do jedné složky. Začala těmi nejstaršími. Většina z nich byla pouze audio. Susan soustředěně poslouchala jasné hlasy, mužské, ženské, chraptivé, ráčkující... těšili se domů, zpovídali se z malých traumat, která jim těžební práce přinášely, děkovali za dárky z domova. Trvalo hodinu a půl, než narazila na drobnou poznámku, která ji zneklidnila. Zazněla z úst místní servomechaniky Cecilie Guttenbergové, ošklivého pihovátého děvčete s předkusem.

„... a taky mi přišla zpráva od Horsta, na třináctce měli nějaký průser s robotem. Incident, oficiálně prý. Jedné z tří sta pětetek prdnul týlní plát, Horst přísahá, že slyšel, jak to puklo, a to byl prý v jednom z těžebních modulů. Zrovna ve chvíli, kdy na robota koukal, byl ve výšce, kdy to všechno viděl jako na dlani. Tomu krámu napršelo do vedení, prý to tam jiskřilo jako na diskotéce. Pak robot ztuhnul, asi na dvě minuty, no a potom se prý vrhl po dalším stroji. To byla taky tři sta pětka. Ten mrzák do něj bouchal jako zjednaněj. Jakmile Horst uviděl, že od kamene lítají jiskry, pakoval se pryč. Jen tak tak to stihnul, než to bouchlo.“ Cecilie se odmlčela, natáhla z respirátoru lék a pokračovala: „A to je přesně vono. Sere se tu na bezpečnost, mami. Tuhle malou sračku jsem nikdy nepotřebovala,“ ukázala

na respirátor, „a tady se bez ní nemůžu skoro nadechnout. Hlavně že si vznešení čuráci vozí prdele ve svých vznešených lodích a my tu za to chcípáme. Jestli se vocaď dostanu, tak to si piš, že je zažaluju. Bezpečnost veškerá žádná. Tak pozdravuj Kamilku a já se zase ozvu, mamí, jo?“

Záznam skončil a Susan si poznamenala číslo a kód stopy.

„Něco zajímavého?“ polekal ji Claude, který vešel do místnosti.

Susan mu mlčky podala papírek s napsanými znaky. „Tuhle jste už viděl?“

„Nejsem si jistý.“

„Guttenbergová. Tak pětadvacet, zrzka.“

„Ne, k té jsem se ještě nedostal.“

„Škoda. Má asi nejzajímavější informace.“

„Co jste předtím dělala takovou dobu v tom člunu?“

„Přehrávala si zprávy. Jednu z *Papuchalka* a jednu... odjinud.“

Pátravě se na ni podíval. „Zřejmě teď víte víc než my všichni dohromady, že?“

„Ano,“ přiznala. „Až se ostatní dají do kupy, řeknu to všem.“

*

Susan stála nad chladnouchými vajíčky a tichým, pevným hlasem tlumočila vše, co se dozvěděla. Po informaci týkající se zamítnutí odletu se David jenom zamračil, ale mlčel. Možná jí to dá sežrat později. Claude mlčky poslouchal, zato Pablo zneklidněně bručel a něco si mumlal pod vousy.

„Do prdele s bouřkou a do prdele s nějakým praštěným plechem,“ zahřímal potom. „Nemáme vůbec žádný možnosti! Jedenáct hodin, jedenáct! To snad není pravda.“

„Kam jste chtěl jet?“

„Podívat se za signálem na třináctku.“

„Co když ho nevysílají lidé?“ zeptal se David. „Co když ti roboti?“

„Proč by to dělali?“

„Třeba sem lákají nebohé lodě a pak zabijou posádku, načež využijou suroviny,“ přisadil si Pablo.

„Vy jste propojili loď se stanicí, že ano?“ uvědomila si Susan.

„Není pravidlem vstupní sekvence oboustranný sken?“

„Jo, je,“ zabručel neochotně Pablo. „Co vám nevoní?“

„A nebyly náhodou těžební stanice mezi sebou propojené?“

„Jo, ale ta baba vám přece říkala, že družice odpálila.“

„To je pravda,“ uklidnila se Susan. „Takže by neměli...“

Přerušilo ji obrovské zadunění zvenčí.

„Okamžitě ke skafandrům!“ zaječela Susan a sama se tím směrem rozběhla. Urychleně se nasoukala do svého a s uspokojením kvitovala, že ji tři muži poslechli. „Šlo to od lodí!“

Hned jak to bylo možné, vyběhli ven. Zavrávali, protože už se zvedl vítr a do stanice i plavidel začal bubnovat prudký déšť. Těžké rezavé kapky je tloukly do hlav i ramen.

Oblohu prořezal ostrý blesk a oni ohromeně zírali na obrovskou postavu, která stála nad oběma loděmi. Pak jim zase obzor potemněl. Další blesky celý obraz rozfázovaly na nena- vazující film. Obří postava vzala do gigantické ruky *Pelikána* jako nic, modravé oči kdesi ve výšinách chladně plály.

„Ten sráč nám ukradl loď!“ zavřeštěl bezmocně Pablo.

„Pozor!“ zařval David, když se z deštivé opony vynořilo obrovské hranaté chodidlo a rozšláplo gardový člun jako švába. Všichni stáli jako opáření. Nemohli uvěřit, že jim právě zničili poslední prostředek k opuštění planety.

Claude něco křičel, ale Susan stála jako uhranutá, s hlavou zakloněnou zírala do nebes a čekala, co jí ukáže další záblesk. Viděla, jak skrz déšť prosvítají dva rozpité zářící body. Přibližovaly se.

Obrovský stroj si je prohlížel.

Pak máchl volnou rukou a urval ze základny třetinu střechy.

V tu chvíli někdo Susan smýkl prudce dozadu. Zalapala po dechu a probrala se. „Rover!“ ozval se jí v rádiu Claudův hlas. „Je za základnou, honem k němu!“

Obří robot dál devastoval stanici a malých lidských bytostí už si nevšímal.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se udýchaně Pablo, když se nasoukali do roveru, nechali napustit kabinu atmosférou a sundali si přilby.

Dočkal se tří tlumených souhlasů.

„Proč, do hajzlu, ukradl tu loď?“ nechápal pořád Pablo.

„Kvůli nákladu,“ řekla unaveně Susan. „Chtěli váš zasraný čmajznutý kontraband.“

„Tak kam pojedeme?“ optal se David.

„Kamkoli, ale hned!“ zařval Pablo. Nastartoval a prudce vyrazil od základny pryč, směrem ke Krchovu. Právě včas. Robotická ruka zasáhla rezervoár s kyslíkem a ten prudce vzplál. Rover uháněl od trosek stanice a společníkem čtyřem trosečníkům zůstal jenom déšť. Do vozítka se opíral i vítr a Pablovi bylo jasné, že v tomhle počasí nedojedou daleko. Obrovské pohřebiště se blížilo. Tady u země byly vidět různé úkryty, temná místa mezi rezavějícími součástkami.

Pablo do jednoho zamířil. Bubnování deště utichlo a vozidlo objala temnota.

Měli deset hodin na to promyslet si, kam se vydají.

*

Naštěstí byly skafandry vyhřívané, a tak neklepali celou dobu kosu. Recyklační systémy byly také v pořádku, takže jediné, s čím museli bojovat, byl strach a nezodpovězené otázky.

„Proč by chtěli náš náklad?“ ozval se nespokojeně Pablo.

„Claude, váš přítel není moc důvtipný, že?“ řekla sarkasticky Susan.

„Ne, občas ne,“ povzdychl si Claude. „Je to kvůli tomu, Pablo, že modely 305 měly krauteriovou nervovou soustavu. Náš náklad pro ně byl jako cukrle na stříbrném podnosu. Jestli se vylepšují a já myslím, že každá inteligence, která dosáhne určitého stupně uvědomění, se chce vylepšovat, poskytlí jsme jim spoustu nového materiálu.“

„A jak na nás tedy přišli, pane učiteli?“ zavrčel podrážděně Pablo.

„Možná věděli, že tu jsme, už od našeho přistání. Možná mají nezávislý, silný přijímač. Nebo malé špicly tady v tom bordelu, kteří na nás koukali od chvíle, kdy jsme se tu uhnízdili. Nevím, Pablo. Já to nevím.“

„Co kdybychom jeli na Základnu 13?“ navrhl David. „Kris-te, jak bych se napil...“

„A co tam? Můžou tam být ty cáklý plechovky a my půjdeme z bláta do louže,“ protestoval Pablo.

„Jiné možnosti nejsou,“ řekla Susan. „Nemůžeme tu hnít donekonečna.“

„No jo,“ zavrčel Pablo a promítl na přední sklo roveru mapu. „My jsme tady,“ ukázal na zelený bod pod šrafovanou masou Krchova, „a Stanice 13 je tady. Při plné rychlosti tak tři čtyři dny. Když se tu dřív neprobijeme, mohli bychom to celkem dobře zvládnout.“

*

Sotva vyjeli, dočkali se vzácné chvíle, kdy se rozestoupily mraky a vysvitlo slunce. To však jen odhalilo rezavou bezútěšnost Kyselé. Susan zírala na rudohnědé kosti Krchova ve zpětném

zrcátku a přemýšlela, která z Claudem vyslovených hypotéz je správná. David buď spal, nebo si stěžoval na sucho v krku a třasy. Odbýval si abstinenci příznaky na tom nejnevhodnějším místě, jaké se ve vesmíru dalo najít. S vodou je poslal do hajzlu, a když jim všem začal sprostě nadávat, Susan došla trpělivost a dala nadřízenému pěstí.

„Dobrá rána,“ ohodnotil Claude suše. „Už jsem si říkal, že mu ji natáhnu sám.“

„Ty?“ pohrdlivě se uchechtl Pablo. „Nepřebral bys ani mouchu.“

„Chceš se hádat?“ zavrčel Claude.

„Jo, chci. Tys nás do týhle sračky navezl.“

„Tak to moment! Ty ses musel s Mayerem prát a střílet ho tak blbě, že vykrvácel!“

Susan vzdychla, nasadila si helmu a vypnula audio. Pak byla ze zadní sedačky jen svědkem divoké gestikulace obou mužů a přemýšlela si o svém. V tomhle jim dělat soudce nemůže. Standardním postupem je dopravit obžalované k Centrálnímu soudu, kde už se právníci postarají o sehnání důkazů a další postup. *My jsme jen vesmírní policajti*, pomyslela si směrem k hádajícímu se páru. Pak se podívala z okna a ztuhla.

Rover něco doprovázelo. Pavoučkovitá věc, malý drobný robotek cupital vedle prostředního kola. Otáčel malou hlavičkou s modrou čočkou, která se bezesporu zaostřovala.

Díval se na ni.

Susan si pustila audio a do stále neutuchající hádky zařvala: „Koukněte se do stran, vy idioti. Oni nás sledují!“

Pavoučků přibýlo. Už jich bylo deset. Ale neútočili. Jen cupitali vedle roveru zhruba stejnou rychlostí, jakou jelo samotné vozidlo.

„Tak jsi měl pravdu,“ neochotně přiznal Pablo po dlouhé chvíli ticha. „Ty svině nás asi špiclujou od doby, co jsme tady.“

„Proto jsem měla pocit, že na mě zpod součástek na Krchově někdo zírá, když jsme přistávali,“ zašeptala Susan.

Pavoučci odběhli neznámo kam. Asi už nasbírali dostatek informací.

„Zpravodajci? To už mi jako důkaz dostatečné inteligence přijde,“ zabručel Claude. „Bůhví, co nás ještě čeká za překvapení.“

„Radši si to nechci ani představovat,“ zabručel Pablo. „Vezmeš za mne řízení, drahý?“

„Jasně, odpočiň si,“ řekl Claude smířlivě. „Druhý pilot, řízení.“

Něco zabzučelo a Claude se chopil volantu, který se k němu od Pabla přesunul. Ten si s potutelným úsměvem položil hlavu na opěradlo sedačky a téměř okamžitě usnul.

Pavoučci už se neobjevili.

*

Nakonec ze Susan vytáhli pár drobností z jejího života, i když se Claudovi nezdálo, že by byla mladá důstojnice mlčenlivá kvůli studu, spíš kvůli únavě a přemýšlení, co bude dál. Bylo mu jasné, že on a Susan jsou těmi inteligentnějšími ve skupině. David už rezignoval a potápěl se do hrůz svého strádání a Pablo byl občas roztomile, občas otravně natvrdlý a impulzivní. A právě jeho prchlivost je dostala tam, kde byli teď.

Chvíli si povídali o oblíbených písních a jídlech, než se Pablo a posléze i David probudili. Poté se odmlčeli, jen Claude odpověděl na Pablovu otázku, kde jsou: „Ještě asi půl dne a už tam budeme.“

„Chtěl bych se jít protáhnout,“ řekl Pablo trucovitě. „Mám dřevěný nohy.“

„To bych nedoporučovala,“ utrousila Susan. „Nevíme, jak daleko špiclové jsou. Nejste sám, kdo trpí.“

„Seru na vás,“ zavrčel Pablo. „Nasadte si skafandry, nebo vás udusím,“ namířil prst na tlačítko odvzdušnění.

„Nebudte jako malá holka a dupněte na to,“ řekl unaveně David, který se rozhodl, že bude vnímat okolní svět. „Tím, že nás zdržujete, celou cestu protahujete.“

„Hele, gardisto...“ začal výhružně Pablo.

„První pilot, ovládání všech systémů,“ řekl Claude náhle a znovu rover rozjel. Pablo do tlačítka vzteky bouchnul, ale nestalo se samozřejmě nic.

„Hajzle,“ řekl Pablo klidně. „Máš stát při mně.“

„Ne, když se chováš jako malé děcko. Jedeme dál.“

„To by mě zajímalo, čím vás okouzlit, Claude,“ zavrčela Susan.

„Má velké...“

„Ne. Asi to nechci vědět zase tak přesně.“

Rover uháněl dál.

*

Stálo to hodně bolesti a mravenčení, když se jako kuželky vysypali ven z roveru a chvíli legračně poskakovali, aby si rozcvičili svaly. Kyselá měla skoro zemskou přitažlivost, a tak se tomuto martyriu nemohli vyhnout. Opět pršelo, až na ten vzácný okamžik po odjezdu z Krchova se nedočkali ničeho jiného než silnějšího nebo slabšího deště.

Základna 13 byla pár desítek kroků od nich. Trochu váhavě se po sobě ohlédli, ale byl to David, který vykročil jako první a otevřel hlavní dveře základny. Pak už jen počkali v přetlakové komoře a mohli vejít do útrob.

První, co je překvapilo, byla hudba. Hlučná a pompézní skladba, smyčce, bubny, burácivé vzdouvání se tónů. A pak vůně.

Někdo tady vařil.

Vstoupili do kuchyně, téměř stejné jako na předchozí základně. Jen tady bylo vymalováno, ostrými barvami. Žlutá, červená, růžová, někde stabilní vrstva jedné barvy, někde tahy štětcem páté přes deváté. U plotny stála žena, pohupovala se a natrásala, přičemž se jakžtakž snažila broukáním držet přehrávané hudby. Otočila se, zalapala po dechu, zavřeštěla a pustila pánev plnou dušené zeleniny na podlahu. Vrhla se ke stolu a popadla na něm ležící nůž.

„Kdo jste?“ ječela. „Co tu chcete?“

„Ztlumte to!“ zařval David. „Pak si promluvíme.“

Stařena cosi zahulákala a místnost zalilo příjemné ticho. „Promiňte. Je to taková moje obrana. Oni nemají rádi hudbu. Přijde jim zbytečná a chaotická.“

Susan si starou ženu pozorně prohlížela a pak řekla: „Nejste vy Cecilie?“

Ta se uchechtla: „Takhle mi naposledy říkala matka. Kdo jste?“

„Viděla jsem váš záznam na Základně 11. Ten, kde vyprávíte o někom, kdo se jmenuje Horst.“

„Vážně? Horst. Před padesáti lety jsem sem za ním přijela. Stihla jsem to posledním busem. Pak nás tu nechalo Dixie's napospas těm mrchám.“

„Mrchám?“

„Jo. Strojům. Sráčům vychcáným.“

„Ukradli nám loď.“

„Jenom loď? To jste šťastní lidé.“

„Jak to myslíte?“

„Když se jim chce, kradou i těla. Ukradli mi i Horsta. Před třiceti lety. Víím, co s nimi dělají, a radši bych to nevěděla.“

„Vás nechávají na pokoji?“

„Jo. Za malou službu.“

„Jakou?“

„Starám se o maják. Aby pořád fungoval. Jsem jako Siréna.“

„Siréna?“

„Lákám hvězdoplavce do zkázy,“ uchechtla se Cecilie. „Vás asi taky, co?“

Pablo měl sto chutí dát té staré rašpli pěstí. Mlčel ale a dál poslouchal rozhovor.

„Ano, nás asi taky,“ řekla Susan klidně.

„Fakt to není nic osobního, ale já si takhle kupuju čas a možnost nechcípnout někde v jejich kobkách. Kdo by to byl řekl, že bude někdy výhoda bejt starej a k hovnu.“

„Vás nikdy nezajímala ani možnost se odtud zachránit?“ optala se Susan.

„Zachránit?“ zaskřehotala stařena posměšně. „Vždyť se na nás všichni vysrali! Tady není možnost se zachránit! Jenom přežít a až nastane čas, tak umřít. Navíc všechny lodě, co lapli, taky rozebrali. Potřebujou kovy, relé, všechno možný.“

„Jak to víte?“

„Občas si navlíknu skafandr, a když mi tu z toho moc hrabe, jdu se kouknout, jak jim to jde. Nechávací mě na pokoji, tak můžu jít hodně blízko. Ale z ní mám trochu vítr, víte.“

„Z ní?“

„Z té nejchytřejší. Jednou jsem se s ní setkala, teda jen s hlasem, vysílala přes ty svý, jak ona jim to říká, tlumočnický. Mrtvoláci nacpaný drátkama. Jednou za mnou poslala Hanse, svině. Mluvil to jako on, ale nebyl to on. Nevěděla, jakou bolest mi tím způsobila. Je jí to šumák. Svině. Je to jejich ta... jak bych to řekla...“ Cecilii chvíli trvalo, než našla správné slovo. „Vůdkyně.“

Všichni zaslechli vrznutí kovu o betonovou zem. A další. Jako kdyby byl někdo líný zvedat nohy.

„Cecilie,“ zasípal umělý hlas, zatím vzdálený. „My víme, že jeli za tebou. Viděli jsme rover.“

„To je jeden z tlumočnicků,“ zašeptala Cecilie. „Běžte se schovat a...“

„Ne,“ řekl rázně Pablo. „Chci s ní mluvit a chci, aby mi vrátila loď.“

Když tlumočník vešel do kuchyně, Susan zalapala po dechu. Čekala něco víc lidského, i když mrtvého, alespoň oko, prsty... tohle bylo úplně sloupnuté z kůže, svaly a kosti protkané dráty a relé, do očních důlků vražené chladné modré čočky, které si jednoho po druhém měřily. Hrudní koš otevřený a zase zavřený, ozdobený masivními kovovými sponami. Zrnka místního písku zabroušená v kostech, které tak dostaly rudohnědý nádech jako celá planeta. Ze zátylku tomu trčela anténa.

„Děkujeme za váš náklad,“ řekla ta věc skrz syntetizátor pod jazykem a upřela elektronické oči na Pabla s Claudem. „Díky němu se náš projekt nachýlil k cíli.“

„Co je to za projekt?“

„Pokud dovolíte, rády vás uvidíme a vysvětlíme vám to osobně,“ řekl tlumočník a kostnatou rukou trhl k východu.

„Vás je víc?“

„Přijďte a uvidíte,“ ozval se tlumočník s nezájmem. „Vaše hostitelka souřadnice zná.“

„Chceme zpátky *Lodyhu*,“ vyhrkl Claude.

„Ach, ta loď. Třída *Pelikán*,“ řekl tlumočník. „Dohoda je možná. Těšíme se.“

*

Zasmušile seděli ve společenské místnosti Základny 13. David studoval své ruce, Pablo se vši silou opíral v židli a zamračeně zíral na stůl, Claude podřimoval na kanapi a Susan tiše přemýšlela. Cecilie zmizela neznámo kam. Nakonec se vrátila a s rachotem pustila na stůl pár kovových předmětů.

„Není to žádnéj zázrak, ale většina by jich měla fungovat,“ řekla. „Granáty, jeden blaster, laserovej nůž, jedna útočná puška... věřili byste, že na nás ta čůza Fisková nechala nalítnout likvidační jednotku? Naštěstí je roboti zabili a já si tohle ulila do zásobárny.“

„Plnili jen rozkazy,“ řekla Susan chladně. Hmátla po rukojeti nože a zmáčkla tlačítko. Se zaprskáním vyjela energetická čepel a rozzářila se. Susan spokojeně strojek vypnula.

„A ty rozkazy chtěly jen žít,“ zavrčela Cecilie popuzeně. „Jak se jich můžete zastávat?“

Susan se nadechla, aby něco řekla, ale nakonec to vzdala.

„Když se roboti vrátili k základně poprvé, skoro jsme se posrali strachy, že nás chtějí dodělat. To bylo pár měsíců po zastavení těžby. Oni ale předložili nabídku. Budou nás chránit před čímkoli, co přijde, když jim dáme dvě těla. Mrtvá nebo živá, to jim bylo jedno. Jeden z těch kolosů to napsal do pís-ku. Primitivní abecedou, ale rozuměli jsme. Chtěli se zdokonalit. Losovali jsme prostou metodou, o kratší slámku.“ Cecilie vyprávěla nezáživným hlasem. „Co jsme měli dělat, mohli nás kdykoli rozdupat na prach. Tak jsme tu žili vedle sebe a koukali, jak dole v kotlině po lomu 7 něco staví. Šlo jim to pomalu, protože sem loď zabloudí jednou za tři nebo pět roků. Když jsme jim nějakou loď přilákali, nechali si posádku a my jsme nemuseli nikoho obětovat. Přiznám se, nevím, co tam roste. Mají to pořád zakryté nějakým šrotem. Půjdete tam?“

„Jo. Chci z téhle pekelné díry pryč a předpokládám, že mí společníci taky,“ řekl Pablo.

Cecilie si neodpustila varování: „Fajn, tak si zapamatujte jednu věc. Jsou to stroje. Myslí přísně logicky, tou nahranou etiketou z tlumočnických úst se nenechte oklamat. Pokud vám tu loď budou chtít nechat, zadarmo to nebude.“

Doprovodila je na okraj lomu, aby pak ještě pár minut sledovala, jak čtveřice schází po servisní rampě až ke dnu. Robotí velké dílo bylo tak vysoké, že trčelo nad okraj lomu, spleť použitých vzpěr, rozežraných komunikačních věží, velká pyramida ze strojních vnitřností. Dole byl vchod do oné říše tajemna, odkud občas vycupital droboučký pavoučí špicl nebo se vypořádali elektroničtí nemrtví. Dešťové kapky jim pleskaly o zahnědlé lebky, ale oni jen tiše stáli a bezhlasně komunikovali s obrovskými tři sta pětkami. Nejstarší roboti pak často vylezli z lomu a šli na pátrací misi ke Krchovu, aby tam našli součástky, jejichž specifikace jim poblikávaly před očima.

Jeden takový právě čtveřici ve skafandrech zdvořile překročil a oni si mohli prohlédnout majestátnost modelu 305 v celé kráse.

Clauda probralo až jemné zaklepání na levou nohu. Sklopil zrak a uviděl jednoho z pavoučků, jak na něj zírá modrou čočkou a kovovou končetinou má nataženou ke vchodu do rezavé pyramidy.

Tudy, prosím.

Claude přikývl a ostatní tři pochopili také. Kráčeli vpřed, sledování lhostejnými pohledy venku pracujících strojů. Pár tlumočnicků se otočilo, ale pak se zase vrátili ke své práci, ubohé kostřičky oblečené v elektronice. Claudovi došlo, že zřejmě zastávají posty předáků.

Za padesát let tu ze strojů poznamenaných podivuhodnou nehodou nakonec vznikla dobře fungující, i když pro běžného smrtelníka zvrácená civilizace. Jí samé to díky rychlosti impulzů v robotické síti muselo přijít jako miliarda let.

Jakmile vstoupili dovnitř, zahalila je temnota posetá tisíceru modrých čoček. Zavřely se za nimi dveře.

„Klidně si sundejte přilby,“ ozvalo se jim v rádiu. „Optimalizovali jsme pro vás prostředí.“

Poslechli. Vzduch byl studený a zatuchlý, avšak dýchatelný. Některé z čoček se hýbaly a bzučely, jiné jen svítily. Kolem nich bylo možné vidět lanoví z tlustých kabelů, po kterém cupitali pavoukovití robotci. Clauda napadlo, že jsou možná tou nejnižší kastou, dělníci a špiclové v jednom. Malí, univerzální, postradatelní.

Ale ne, tamhle jednoho opravovali. Pak Claudovi došlo, proč tomu tak je. Surovin bylo málo, komunita byla závislá jen na tom, co jim zde zanechají zbloudivší hvězdoplavci. A nejdůležitější byl určitě záhadný projekt, o kterém mluvila Cecilie.

Zpoza jedné silné vzpěry se tiše vynořil tlumočník a Susan si neodpustila zděšený výkřik. Chodící skelet ji ale ignoroval a umělým hlasem řekl: „Doprovodím vás.“ Susan nebyla antropoložka, takže nedokázala určit, zdali šlo kdysi o muže, či ženu. Proto jen fascinovaně zírala na tlumočnickovu páteř, jemně propletenou krauteriovými drátky, které modře zářily a tiše ho, tak jako ostatní lidé, následovala.

Stoupali vzhůru kolem montážních kójí, kde se vyráběli tlumočníci. Mrtvá lidská těla, ještě ojiněná z kryostáze, byla nekompromisními automaty stahována z kůže, zbavována nepotřebných orgánů a degradována na opěrný mechanismus pro umělé technologie. Pablo se nakonec neudržel a pozvracel se, Susan se snažila stejné pocity ovládnout a David jen s rozšířenými očima zíral na účelnou demontáž lidských bytostí. Claude naopak s morbidní zvědavostí vše pozorně sledoval a zřejmě si v duchu zuřivě zapisoval poznámky. Jenže když zahlédl tvář, která kdysi patřila ženě, jejíž záznamy studoval na Základně 11, do očí mu vyhrkly slzy.

Mlčky stoupali k vrcholku pyramidy. V dalších patrech k jejich úlevě už jen stroje montovaly jiné stroje.

*

Prostory se zužovaly, až tlumočník stanul u malých dveří. „Trojná vás očekává,“ řekl, lehce se uklonil a odešel.

Jakmile jim zmizel z dohledu, dveře se otevřely. Čtveřice váhavě, jeden po druhém, vstoupila dovnitř.

Ostré světlo je na chvíli překvapilo, ale vzápětí bylo někým ztlumeno. Ocitli se pod půlkruhovými oblouky vytrženými z kostry nějaké lodi, aby byly pro svou novou funkci vyleštěny a spojeny v dlouhou slavobránu. Ta vedla do velkého, krásně vybaveného pokoje, který snoubil mnoho stylů z mnoha ér. V hlubokém křesle se zlatozeleným potahem seděla nahá dívka, ruce volně položené v klíně, a poklidně se na čtyři hosty dívala.

„Vítám vás,“ řekla měkkým lidským hlasem.

„Už jsou tady?“ ozvalo se zpoza rohu dalším ženským hlasem. Vyšla odtamtud nachlup stejná dívka, jen s trochu strojenějšími pohyby. „Skvělé!“ řekla, naklonila se zabzučením hlavu a spokojeně přikývla.

„Tak to můžeme začít vyjednávat,“ ozvalo se za nimi. Třetí dívka vyšla zpoza paravánu, který trůnil těsně vedle vchodových dveří. Přešla k ostatním dvěma. Všechny tři se k sobě otočily zády a přitiskly se jedna k druhé. Propletly si ruce, které nechaly svěšené, a něco hlasitě cvaklo. Od té chvíle troje ústa mluvily jako jedny.

„Jsme Trojná, nejvyšší inteligence této planety, a rády vyslechneme vaše návrhy.“

*

Susan napadlo, že jsou to klony. Koneckonců tlumočnick je určitě neprovedl všemi kouty pyramidy, takže proč by tu nemohly být zašantročené klonovací kádě... Jenže pak se na dívčí obličej zaměřila pozorněji a zjistila, že se přece jen nepatrně liší.

Byla to trojčata. Lidské dívky, zřejmě též upravené, ale ne seškrábané na povinné minimum jako tlumočníci. Možná se tu narodily a unesena byla jejich matka, když je očekávala.

„Chci zpátky svou loď a vypadnout odtud,“ šel k jádru věci Pablo.

„To je zajímavé přání,“ odpověděly dívky. „Nemůžeme ho ale splnit.“

„Proč ne?“ rozčiloval se Pablo.

„Nechte si náklad a nás pusťte pryč,“ navrhl Claude. „Neohrožujeme vás a víme, že vás nejvíc zajímá krauterium. Jsme ochotni vám ho ponechat.“

„Vzali jsme si ho sami,“ sdělily dívky. „Vždy si vezmeme, co potřebujeme. Neptáme se. Nemáte nic, čím byste nás zaujali.“

„Co tu stavíte?“ zeptal se David. „Loď?“

Trojná nepatrně zaváhala. „Ano.“

„Chcete pryč?“

„Ano.“

„Když mé tři společníky necháte odejít, zůstanu s vámi.“ David ignoroval Susaniny rozšířené oči a otázku v pohledech obou mužů.

„Jaký z vás můžeme mít užitek?“

„Jsem kapitán Obchodní gardy. Dříve jsem velel opravdu velkým lodím. Mám vědomosti.“

„Kapitáne, to nemyslíte vážně,“ sykla Susan. „Zaprodáte celé lidstvo pro...“

„Sklapněte, Susan,“ řekl a otočil k ní vyhublou, šedavou tvář. „Ještě pořád jsem váš kapitán.“

Pak se mírně pousmál a mrkl na ni.

„To není špatná nabídka,“ zauvažovala Trojná. „S vámi bychom mohli dosáhnout nových míst. Lidstvo? Co je lidstvo?“ obrátila se na Susan.

„Ti, které tu loupete jako pomeranče, jsou lidé. Pokud je jich mnohem víc, tvoří lidstvo.“

„Perfektní!“ zaradovala se Trojná. „Víc lidstva, víc materiálu pro naše projekty!“

„To snad...“ zaprotestoval Pablo, ale Susan se k němu rychle naklonila a zašeptala: „Pomalů se připravte na možnost útěku. Kapitán má něco za lubem. Máte zbraň?“

Pablo drobně kývl. „Vůbec nás neskenovali, nic.“

„Necítí se tu ohrožení. To může být naše štěstí.“

Claude stál jako nechybná socha, ale když se Susaniny oči setkaly s jeho, pochopila, že ji slyšel. Natočil k ní dlaň a ona uviděla drobnou rukojeť laserového nože. Sama měla stále pistoli v pouzdře skafandru. Kapitán mezitím plnil roli vějičky báječně, Trojná pozornost věnovala jenom jemu, tak moc dívky zaujal. Susan měla pocit, že si to začal užívat, poslední možnost projevit se jako hrdina. Otočila se a zamířila ke dveřím. Claude s Pablem udělali to samé.

„Kam si myslíte, že jdete?“ zarazil je v kroku přísný dívčí trojhlas.

„Pryč,“ řekla Susan klidně. „Kapitán tu zůstane, my si jdeme pro loď.“

„Neřekly jsme, že souhlasíme,“ odpověděla Trojná ostře.

„To vůbec nevadí,“ ozval se tlumený Davidův hlas. Zněl pobaveně. „Lidstvo na vaši nabídku zotročení oficiálně sere. Gratuluju.“ A přitiskl jedné z nich k obličejí odjištěný granát.

Susan stačila udělat sotva pár kroků, než celý pokoj vybuchl.

*